

Kapitola 2

Ještě než jsme vystoupili z letadla, tak nám letuška každému dala buď růžový, nebo zelený papír, na který jsme měli vypsát své osobní údaje.

Viděla jsem to poprvé v životě a nevěděla jsem, kterou barvu si vybrat, ale naštěstí, když viděla, že jsem cizinka, tak mi dala automaticky papírek růžové barvy. Právě pro cizince. Později jsem se dozvěděla, že se tahle karta vyplňuje, aby úředníci měli přehled o tom, kdo do Egypta přijel a zda a kdy odjel.

Super! Kartu jsem měla vyplněnou a mohla vystoupit z letadla. Mohla, ale tento úkol vypadal dost nereálně. Všichni Egypťané, kteří byli v letadle, se snažili vystoupit najednou a nikdo nechtěl uhnout, takže zablokovali celou uličku. Trvalo další půl hodiny, než postupně všichni cestující vystoupili.

Když už jsem byla v budově letiště, nevěděla jsem, kam jít a co dělat. Nic nebylo řádně označené. Věděla jsem, že si musím koupit vízum. *Ale kde?!* Jediné, co jsem viděla, byla směnárna a pak jsem zahlédla zasklené stoly a brány, kterými lidi procházeli. Svitla mi naděje a hned jsem tam běžela. No běžela, došla jsem k frontě, kde přede mnou bylo asi dalších padesát lidí.

Když jsem tu frontu vystála, viděla jsem přímo před sebou příjemného postaršího Egypťana, který mi řekl, ať mu ukážu pas. Snažila jsem se být příjemná a usmála se na něj. Úsměv mi oplatil a řekl, že se musím vrátit do té směnárny a tam si koupit

vízum. No nadšená jsem z toho fakt nebyla, ale co jsem mohla dělat. Když jsem se k té směnárně vrátila, všimla jsem si, že tam skutečně měli malým písmem napsáno „*Prodej víza*“. Koupila jsem si tedy vízum za pětadvacet dolarů a šla opět čekat do fronty.

Když mě však onen úředník zahlédl, tak na mě zavolal a podruhé už jsem ve frontě čekat nemusela! No díky Bohu!

Vše běželo jak po másle a konečně jsem si mohla dojít pro svá zavazadla. V tu chvíli mě překvapil jeden Egypťan.

Když viděl, že se tahám se svým těžkým kufrem, okamžitě ke mně přiskočil a pomohl mi.

Cože? Tady cizí muži pomáhají ženám? úplně mi to vyrazilo dech, i když příjemně.

Konečně jsem vyšla z letiště a vydolovala z kabelky mobil. Musím zavolat mému kamarádovi Abdelrahmanovi, který na mě má čekat. Jede pro mě až z Alexandrie a možná mu bude chvíli trvat, než sem dorazí.

Musím se přiznat, že jsem se hrozně bála, jestli pro mě vůbec přijede. Takže jsem pro takový případ měla napsaný seznam dalších lidí, kteří by mě popřípadě mohli také vyzvednout.

Vytočila jsem Abdelrahmanovo číslo...

Nedostupný!

No prosím, vykašlal se na mě. No a co teď?!

S podivem jsem zjistila, že vůbec nepanikařím a jsem naprosto v klidu. Řekla jsem si, že ještě chvíli počkám a nikomu dalšímu zatím volat nebudu. Chtěla jsem si stoupnout někam do ústraní, protože nemám ráda, když jsem středem pozornosti a vedle mě stála zrovna skupina mužů.